

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tractatus De Fiducia In Deum Plurimas Et Utilissimas pro
vitâ spirituali instructiones Continens, Præcipue Ad
Obtinendam magnam animæ quietem, & afflictiones
quascunque ingenti cum solatio & fructu ...**

Dusault, Nicolas

Coloniæ Agrippinæ, 1660

§. 14. Plurimum differunt pati pro Deo & pati pro mundo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50333](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50333)

opitulari, unde tandem magnam concepere
fiduciam & consolationem. Proinde recte o-
mnino hortatur nos Apostolus, *ut gaudea-*
mus in Domino semper. quandoquidem cum
illo tristitia esse non potest, & sine illo nul-
la lætitia.

§. XIV.

*Multum differunt pati pro Deo & pati pro
mundo.*

Augustinus explicans illum Apostoli lo-
cum ad Rom. 8. *Propter te mortifica-*
mur tota die. proprium est, inquit, latronum
pati & mortificari absolutè, sed pati & mor-
tificari propter Deum, proprium est filiorum
Dei, hoc est quod propriè dicimus, portare
cruccm JESU Christi, id est, ejus exemplo
quæcunque nobis adversa accidunt, de ma-
nu Patris nostri cœlestis libenter suscipere,
contentum esse, ut sanctissima ejus in nobis
voluntas semper impleatur, laudare illum
atque extollere, in tribulationibus nostris or-
dinem sequendo divinæ Providentiæ. Qui a-
liæ patiuntur, crucem ferunt latronum, non
JESU Christi; ideoque semper inquieti sunt,
obmurmurant, impatientes fiunt, nonnun-
quam ex afflictionum gravitate in despera-
tionem & insaniam incidunt. **Crux vero JE-
SU**

SU Christi non cruciat sed delectat, non on-
 rat, sed subleuat portantes, sicut alæ aves
 vela naves. In tantum, inquit Thomas deli-
 pis l. 2. c. 12. de imit. confortantur ex affectu
 tribulationis & afflictionis ob amorem con-
 formitatis Crucis Christi ut sine tribulatione
 & dolore esse non vellent. O intolerabilis ad-
 versitas exemptum esse à perpeffione adve-
 sitatum! ô molestâ Crux, exclamabat S. Fran-
 ciscus Xaverius, non portare crucem JESU
 Christi! B. Joannes de Cruce primus Camer-
 lita Discalceatus, rogatus aliquando à Do-
 midio quid potissimum ab se peteret. Dominus, re-
 pondit vir sanctus, (id quod de S. Thoma
 etiam narratur) aut pati, aut mori pro te. Non
 enim videtur mihi tulla mors tam amara
 quàm vivere & non pati, nec quidquam ma-
 lerabilius, quàm pati pro quocunque ab opo-
 tius quàm pro te. S. Andreas Apostolus tra-
 to erat crucis amore incensus & JESU Chri-
 sti, ut à longè præparatam sibi crucem ap-
 ciens, non se posset continere quin in hær-
 ces lætitiæ plenas exultabundus erumpere-
 O bona Crux diu desiderata, sollicitè
 sine intermissione quæsita, & aliquando
 pienti animo præparata suscipe me ab hær-
 nibus, & redde me Magistro meo! Veritas
 Sanctissime Apostole quid quæso est in Cru-

te tam desiderabile, tamque amabile? Nonne
 infame Crucis supplicium parricidis paratur
 que incendiarijs? Nonne quicumque illud
 subit, maximis exponitur opprobriis & ater-
 re infamiae? Nonne in illo & sanguis omnis
 profunditur & membra lacerantur & totum
 corpus diuturnis gravissimisque doloribus
 excruciat? Quid te ergo tantopere delectat
 in cruce subeundo supplicio? Quid me dele-
 tet in cruce, rogas, subjungit Beatus Apo-
 stolus, Nunquid jam dixi? Num nescis sacra-
 tissimum Domini mei JESU Christi corpus
 illi affixum? Num nescis illud esse altare in
 quo Agnus immaculatus oblatus est in holo-
 caustum? sanctam esse arborem quae protulit
 fructus vitae: Thronum esse Regis gloriae, re-
 fugium afflictorum, clavem paradisi, tro-
 phaeum victoriarum, quas Redemptor noster
 reportavit de inimicis nostris gloriose trium-
 phans? Video quidem Crucem esse ignomi-
 nosam & probrosam; sed non vides etiam
 opprobrium Filij Dei modo praefendum es-
 se omni gloriae mundi? Et sane permissum e-
 rit matri amare in liberis suis contractas ma-
 culas & sordes: Aristotelis discipulis imitari
 gibbum Magistri sui: Paganis licebit pauper-
 tatem colere; Diogenem enim celebrem
 Philosophum eam profiteri non puduit; mi-

Q

hi

hi verò vertetur vitio amare crucem Domini mei atque Salvatoris, & illius gaudere obprobrijs? Sed noli mihi amplius crucem nominare ignominiosam, & parricidarum laplicium, objectum maledictionibus Deique hominum. Hujusmodi ignominie glorificatae sunt, cruciatus omnes in delicias vestis, quod prius scandalum erat, nunc cultu sancto consecratum est: stultitia mutata in sapientiam sacro attactu pretiosi Corporis Domini mei JESU Christi; qui maledictiones vertit in benedictiones: contemptus honores, execrationes in venerationem, quo mortem invenerat, nobis vitam reliquit. Sic sentiebat, sic loquebatur dignus tantum obprobrio discipulus, majore Crucis contumelia & tormentorum amore succensus quam unquam Epicurei aut Sardanapali deliciae aut voluptatum carnalium. Alius Apostolus inquit S Chrysostomus, epistolam quandam suam ad Philemonem scriptam sic incipit *Paulus vincens IESU Christi & Timothei Frater.* O magnificentum & illustre encomium exclamat idem aurei oris Doctor, non quod ob prolatos imperij fines & partas bello provincias, sed ob catenas & carcerem pro nomine JESU acquisitum! Habebat sane vultu le Apostolicus & divinus prorogativas ma-

tas & singulares quibus inter principes illius
ævi viros celeberrimus eminebat: potuisset
Apostolicæ dignitatis excellentiam varijs ti-
tulis amplificare, nominando se vas electio-
nis, hospitem Paradisi, intimum Dei amicum
Spiritus sancti discipulum & Angelorum con-
discipulum. Sed neglectis hisce speciosis no-
minibus & verborum pompis, carceris dun-
taxat sui & vinculorum fecit mentionem, ut-
pote quæ pluris æstimabat. Aliunde etiam
considerabat gloriam suam splendescere
magis in tenebris captivitatis quàm in luce
eiusmodi encomiorum. Nam si rectè perpen-
damus illa dignitatis suæ ornamenta habe-
bat ut collata sibi gratis ad quæ præter volū-
tatis approbantis consensum nihil contulerat
gloriam verò, quam ex catenis pro honore
Domini sui JESU Christi alligatus referebat
toram reputabat suam. Et quamvis ad patien-
tiam confirmaretur peculiari Dei adjutorio,
omnis tamen tolerantia asperitas in ejus ani-
mam corpusque redundabat. Sane quicunq;
ardenti quæpiam amore prosequuntur, si-
cut hic sanctissimus Apostolus ardentissimo
Dominum suum diligebat, multoque majore
quàm seipsum, longeque excellentiore
quàm res quascunq; amabiles; hujusmodi
inquam non tantè æstimant, neque ita sibi

Q 2

com-

complacent in honoribus atque oblecta-
 nibus quibus amicorum suorum benevolen-
 tiâ & liberalitate afficiuntur, quanti faci-
 oblatas occasiones probandi animi sui ma-
 nitudinem in propulsandis ab eis quorun-
 cumque hostium injurijs, declarandique co-
 stantiam suam in sustinendis eorum gra-
 quibus te devoverunt, adversis casibus, pe-
 culis & laboribus. Quod si tam jucundum est
 & suave pati pro homine quem amas, quan-
 tò erit delectabilius animæ amanti Deo
 pati Dei amore & causâ, eumque glorificari
 in tolerantia malorum. Quanta est dignitas
 quamque ingens solatium à Deo eligi ve-
 currum triumphalem divinæ gloriæ quo no-
 mine Jobum illustre patientiæ exemplum
 Tertullianus appellat. *Brev. Rom. 18.*
 Nunquam tam jucundè epulati sumus, quan-
 hæc Christi causâ libenter perferimus, cruci-
 mabant in acerbissimis positi tormentis pro
 fide JESU Christi sancti Martyres Marcellus
 Marcellinus. O mi suavissime JESU dicere
 S. Gertrudis, quàm magno mihi gaudio er-
 si videam tuam in me voluntatem perficere
 compleri, & sanctissimi nominis tui glori-
 crescere ex injuriâ omnium membrorum
 mille in partes lacerati corporis mei omnia
 que generis injurijs & cruciatibus expo-
 situs!

Sur 24. Ian. ex S. Chryf. Inuictissimus Mar-
 tyr Babylas tantam sentiebat in maximis
 tormentis consolationem ut ejus corpus vi-
 deretur minus animæ quam instrumentis,
 quibus torquebatur conjunctum, quippe sic
 eis adhærebat affixum, ut cum catenis & vin-
 culis, quibus distendebatur, nec avelli etiam
 post mortem poterant, sepeliri necesse fuerit
Sur 6 Feb Ausculta Tyranne dicebat fortif-
 simus Christi pugil S. Faustus, tortori suo,
 prebens ei depictam sui imaginem, sume il-
 lam & mille in partes dilacera, exsere in illam
 tuam crudelitatem cunctaque crudelitatis
 instrumenta, ungulas, pectines, equuleos, ro-
 tas, ignes, sciasque rem tibi esse cum homine
 quidem mortali, sed qui non magis timeat,
 sentiatque tormenta tua, quam ista pictura;
 tantum fido protectioni ejus, pro cuius no-
 mine patior, tantumque percipio voluptatis
 ex hoc quod ejus gloria sumere possit incre-
 mentum ex hac mea cruciatuum perpeffione
 ut omnes tuas torruras rideam. *S. Secunda*
10 Jul S. Secunda videns sororem suam Ru-
 finam à carnifice immaniter tractari, in hunc
 modum fertur allocuta tyrannum. Quid est
 quod sororem meam honore, me afficis ig-
 nominia? O stupendos fiducia in Deum effe-
 ctus! Ex quibus discimus verissimum esse
 Q3 quod

quod dixit Salvator noster: *Iugum meum leve est & onus meum leve* Matth. II. Onus quæquam Crucis Christi non tantum leve, sed sic alleviat etiam alia onera ut eorum gravitas non sentiat: sic dulcorat eorum amaritudinem, ut cum delectatione tolerantur, nimirum toleramus ex concepto in Deo amore. Quis ergo non libenter hæc ratione sustineat afflictiones? Quis non lætus excipiat divinas illas JESU Christi voces quibus amore plenissimis alloquitur calamitosos & afflictos: *Venite ad me omnes qui laboratis & onerati estis, & ego reficiam vos: Tollite iugum meum super vos, & discite à me quia mitis sum & humilis corde* Matth. II. Quisquis modicam in Deo fiduciam habet & fidem verbis ejus, fieri non potest, quin hujus effectum promissionis aliquem experiatur in misericordijs. Si quis verò graves sentiat afflictiones sine levamine, & acerbos dolores sentiat lenimine; verè fatendum est eum Christi precem non portare nec promissis ejus fiduciam adhibere. Hucusque tribus potissimum rationibus morati sumus considerationibus, quæ declarant magnitudinem gaudij fidelium Deo mentium; & constituunt quodammodo primas causas, videlicet materiam, formam & finem, quæ tamen omnes subordinantur

fiduciam in Deum velut principi & communi dispositioni, quam rectè causam causarum dixeris. Reliquum est nunc, ut per causam quoque efficientem demonstremus ejusdem gaudij magnitudinem, ut hæc ab illâ pariter notescat atque illustretur.

Excellentia hujus gaudij eluceſcit per excellentiam causæ efficientis.

§, XV.

Deus mirificè consolatur Sanctos in suis afflictionibus.

Quemadmodum mirè novit Deus perturbationibus involvere & confusionibus mundi sapientes eo præsertim tempore quo ipsi proprium quærunt honorem negligentes divinum, ita non desinit declarare miram in servos suos benevolentiam, ut eos in maximis, angustijs mirifico gaudio & consolatione repleat. Hoc ipsum de se testatur Apostolus in se expertus & primis Macedonia Christianis de quibus scribit: *quod in multo experimento tribulationis, abundantia gaudij ipsorum fuit 2. Cor. 8.* Et S. Job agnoscens hanc Dei industriam in permiscendâ celestium consolationum dulcedine cum dolorum amaritudine admirâs exclamat: *mirabiliter me*